דאי ס"ד דאורייתא מבי שחיט בה בו'. מעמע לפי הוה מדקנסן מחייב דמרה שפיר ומעות כך היה נראה לדקדק דמקרונפא ע"ז לסקורה בהנאה דאוריימא מדקאמר לעיל ור"מ שומט לע"ז לאמלי ממייב כיון דשמט פורמא לסרה לידך לא דמרה קטבא ומי דרבנן הוה מחייב שפיר דמרה ומיהו יש לחמוה דמקרונפא ע"ז [2] לפי' לא לסקורה בהנאה אלא מדרבנן מחייב דש בו אין לאסה נהנות לפשילו קידש בו אין האסה מקודשת כדמנן בתוספתא דקדושין (פ"ד) המקדש ביין נסך (ובע"ז) בעורות לבוזים כו' אע"פ שקדש בדמיהן אינה מקודשת אבל מולין בעזרה מי הוי דרבנן וקידש בו את האסה מקודשת לכך מחייב דמרה דבקוף האים מקדש (קדושין דף נח.) קאתי גבי מולין שנשחטו בעזרה רבי שמעון אומר מקודשת ופריך לאמת קסבר רבי שמעון מולין שנשחטו בעזרה לאו מיקול ומיהו מיקול לכילה דהוי ולאי לאורייתא יש לדקדק מהאמין לגעיל דפטרי רבנן שומט לע"ז משום שחיטה שאין רואין ולי לישה לאת אבל רבא אמר מכאן ולהבא הוא נפסל. תימה [דבריש] מחזק הנאים (ב"ב דף נא. ושם[3]) אמר זה לומר של אבותי [4] וחם לומר של אבותי היה מחזיק בהן ואלכה שני חזקה ואלכתה שני חזקה ולאי לאיתי סהדי דלאחסים היה ואלכה שני חזקה